

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 3Stk/4/2021
Identifikačné číslo spisu: 1015200780
Dátum vydania rozhodnutia: 26. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: predsedníčka senátu, sudkyňa spravodajkyňa
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1015200780.2

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členiek senátu Mgr. Kristíny Babiakovej a JUDr. Zuzany Mališovej, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Kaufland Slovenská republika v.o.s. so sídlom Trnavská cesta 41/A, 831 04 Bratislava, IČO: 35 790 164, právne zastúpený: PRK Partners s. r. o., Hurbanovo námestie 3, 811 06 Bratislava, proti žalovanému: Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky so sídlom Botanická 17, 842 13 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 971/2015 zo dňa 15. apríla 2015, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/117/2015-223 zo dňa 24. júna 2021, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I.
Priebeh administratívneho konania a súdneho konania

1. Dňa 14. januára 2015 inšpektori Štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky (ďalej len „ŠVPS SR“) a Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Svidník, Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Prešov a Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Stará Ľubovňa (ďalej len „RVPS“) vykonali u obchodnej spoločnosti Kaufland Slovenská republika v.o.s. (ďalej len „žalobca“ alebo „sťažovateľ“) úradnú kontrolu potravín.

2. Zistené skutočnosti z úradnej kontroly potravín boli zdokumentované v Zázname o úradnej kontrole potravín č. ŠVPS SR/2015/DK, Mi, BK, Ze/2 zo dňa 14. januára 2015 (ďalej aj ako „Záznam o úradnej kontrole potravín“).

Jednalo sa o nasledovné zistenia:

- nedostatky v hygiene predaja, na predajnej ploche bolo dno mraziaceho zariadenia (označené Adr63, 4) s uchovávanou hlboko zmrazenou hydinou znečistené drobnými nečistotami, cudzími predmetmi (kovová skrútka, pvc vrečko), prachom, zvyškami etikiet a drobnými zvyškami potravín. Z predloženého Formulára čistenia, dezinfekcie chodby a chladiace boxy vyplýva posledné zaznamenané čistenie dňa 26.12.2014. Inšpektori týmto konštatovali nesúlad s ust. § 4 ods. 1 zákona č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o potravinách“) a s prílohou II Kapitoly V ods. 1 písm. a) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004 z 29.04.2004 o hygiene potravín v platnom znení (ďalej „Nariadenie (ES) č. 852/2004“) a ust. § 12 ods. 1 písm. b) zákona o potravinách,

- umiestňovanie na trh potravín s poškodeným obalom: bolo zistené umiestňovanie na trh hlboko zmrazenej hydiny s poškodeným obalom a známkami vysušenia mrazom (škrvnami po výmraze) a hlboko zmrazených produktov rybolovu s poškodeným vákuovým balením:

Kurča bez drobov, trieda kvality A, hlbokozmrazené, výrobca: HYZA, a.s., Odbojárov 2279/37, Topoľčany, SK 106 ES, 1 ks 1,5 kg s DMT: 05.05.2016, 1 ks á 1,2 kg s DMT: 25.03.2016 a 1 ks á 1,1 kg s DMT: 03.06.2016, o celkovej hmotnosti 3,8 kg a celkovej predajnej cene 9,42 eura,

Raciola kurča pitvané bez drobkov, hlbokozmrazené, trieda kvality A, výrobca: Raciola Uherský Brod s.r.o., Pod Valy 221, 688 01 Uherský Brod, Česká republika, CZ 8022 ES, 4 ks á 1,5 kg s DMT: 03.2016, 3 ks á 1,5 kg s DMT: 02.2016, 3 ks á 1,6 kg s DMT: 02.2016 a 1 ks á 1,7 kg s DMT: 10.2015, v celkovom množstve 17 kg a v celkovej predajnej cene 42,33 eura,

Hus s drobkami hlbokozmrazená, trieda kvality A, 3400 g, výrobca: HU 332 EK, 1 ks s DMT: 30.09.2016 v celkovom množstve 3,4 kg a v celkovej predajnej cene 16,96 eura, Hus vypitvaná s drobkami hlbokozmrazená, trieda kvality A, 3200 g, výrobca: PL 12190501 WE, 1 ks a DMT: 30.06.2015 v celkovom množstve 3,2 kg a v celkovej predajnej cene 15,96 eura,

Kapor rybníčný steak, hlbokozmrazený, vákuovo balený, á 0,6 kg, balí: Projekt Market, Kolárovo 946 03, Východná 11, SK 9-15 ES, 3 ks s DMT: 28.12.2015, 2 ks s DMT: 29.01.2016, 4 ks s DMT: 17.01.2016 a 4 ks s DMT: 23.01.2016, v celkovom množstve 7,8 kg a v celkovej predajnej cene 31,12 eura, čím inšpektori konštatovali nesúlad s ust. § 3 ods. 5 v nadväznosti na ust. § 3 ods. 1 zákona o potravinách a s ust. § 4 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky č. 99/2012 Z. z. o hlbokozmrazených potravinách (ďalej len ako „Vyhláška č. 99/2012 Z. z.“), umiestňovanie na trh potravín nebezpečných, nevhodných na ľudskú spotrebu, v čase kontroly bolo prekontrolovaných 31 druhov ovocia, 60 druhov zeleniny a 7 druhov zemiakov. Z vyššie uvedených plodín bola kontrolou a vizuálnym hodnotením zistená nevhodnosť na ľudskú spotrebu:

hrozno červené, trieda 1, krajina pôvodu: Peru, dodávateľ: Kaufland Slovenská republika v.o.s., DC Hava, cena 3,29/kg - strapce hrozna boli uložené v otvorených perforovaných PVC sáčkoch, ktoré boli umiestnené v priestore predanej plochy (oddelenia ovocia a zeleniny) na regáloch v kartónových prepravných obaloch. Kontrolou a vizuálnym hodnotením tejto komodity bolo zistené, že na stonkách a bobuliach bol masívny výskyt povlaku a hrubšieho porastu sivozelenej a bielej plesne. Mnohé bobule hrozna vykazovali známky porušenia celistvosti. V čase kontroly bolo na predaj s vyššie uvedenými nedostatkami ponúkané hrozno v celkovom množstve 3,89 kg v celkovej cene 12,80 eura.

3. Inšpektori konštatovali, že vyššie uvedené nedostatky nie sú v súlade s ust. § 6 ods. 5 písm. a) zákona o potravinách a s Kapitolou II Oddielu 4 čl. 14 ods. 1 a 2 písm. b) Nariadenia (ES) č. 178/2002 Európskeho parlamentu a Rady z 28.01.2002, ktorým sa ustanovujú všeobecné zásady a požiadavky potravinového práva, zriaďuje Európsky úrad pre bezpečnosť potravín a stanovujú postupy v záležitostiach bezpečnosti potravín (ďalej len ako „Nariadenie (ES) č. 178/2002“). V Zázname o úradnej kontrole potravín bolo žalobcovi ako prevádzkovateľovi podľa ust. § 20 ods. 9 zákona o potravinách uložené opatrenie: „Stiahnuť z trhu potraviny uvedené v časti III. bod 6 písm. a) a bod 10 písm. a) Záznamu o úradnej kontrole potravín“ (ďalej aj ako „uložené opatrenie“).

4. Dňa 15. januára 2015 bola vykonaná inšpektormi RVPS u žalobcu dodatočná úradná kontrola potravín, zdokumentovaná v Zázname o dodatočnej úradnej kontrole potravín č. ŠVPS SR/2015/DK, Mi, BK, Ze/2/DÚKP/Ze, za účelom overenia splnenia opatrenia uloženého na mieste pri úradnej kontrole potravín, vykonanej v kontrolovanom subjekte dňa 14. januára 2015, a na základe ktorej bolo zistené, že žalobca splnil uložené opatrenie v plnom rozsahu a ako dôkaz predložil odpisovú zostavu zo dňa 14. januára 2015 na závadné potraviny.

5. Na základe zistených skutočností začala RVPS pod č. k. 136/2015 správne konanie č. k.: 136/2015 podľa ust. § 18 Správneho poriadku vo veci zistených porušení zákona o potravinách a následne vydala rozhodnutie č. j.: 308/2015 k spisu: 136/15 dňa 25. februára 2015 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým uznala žalobcu zodpovedným za spáchanie správnych deliktov podľa ust. § 28 ods. 2 písm. o) a § 28 ods. 4 písm. a) zákona o potravinách a uložila mu úhrnnú pokutu vo výške 20 000 eur.

6. Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky (ďalej aj ako „žalovaný“, alebo aj ako „ŠVPS“), rozhodnutím č. j. 971/2015 zo dňa 15. apríla 2015 (ďalej aj ako „druhostupňové rozhodnutie“), zamietla odvolanie žalobcu a rozhodnutie Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Stará Ľubovňa zo dňa 25. februára 2015, č. j. 308/2015 potvrdila. Žalovaný konštatoval, že nedostatkami zistenými pri úradnej kontrole dňa 14. januára 2015 bolo porušené ust. § 12 ods. 1 písm. b) zákona o potravinách (nedostatky v hygiene predaja), ust. § 3 ods. 1 zákona o potravinách (umiestňovanie na trh potravín s poškodeným obalom), ust. § 3 ods. 5 zák. o potravinách a ust. § 4 Vyhlášky č. 99/2012 (umiestňovanie na trh potravín s poškodeným obalom), ust. § 6 ods. 5 písm. a) zákona o potravinách a čl. 14 ods. 1, 14 ods. 2 písm. b) a 14 ods. 5 Nariadenia (ES) č. 78/2002 (umiestňovanie na trh potravín nebezpečných, nevhodných na ľudskú spotrebu), a preto ho ako vecne správne a zákonné potvrdil. Predovšetkým zhodnotil, že pri rozhodovaní o inom správnom delikte vychádzala RVPS z postačujúcich dôkazných materiálov, ktoré tvoria obsah spisu: záznam o úradnej kontrole potravín č. ŠVPS SR/2015/DK, Mi, BK, Ze/2 zo dňa 14. januára 2015 s fotodokumentáciou, záznam o dodatočnej úradnej kontrole potravín č. ŠVPS SR/2015/DK, Mi, BK, Ze/2/DÚKP/Ze zo dňa 15. januára 2015, list žalobcu zo dňa 16. januára 2015 - vyjadrenie k inšpekčnému záznamu zo dňa 14. júla 2014, upovedomenie o začatí správneho konania s doručenkou č. k.: 136/2015 zo dňa 27. januára 2015 a vyjadrenia žalobcu k začatiu správneho konania zo dňa 02. februára 2015, a teda bolo vydané oprávnené. V konaní bolo zistené a dostatočne preukázané, že žalobca umiestňoval na trh potraviny nevhodné na ľudskú spotrebu - kontaminované plesňami a hnilobou. Ďalej umiestňoval na trh hlboko zmrazené potraviny s porušeným obalom a aj s porušeným vákuom. Ďalej boli dostatočne preukázané nedostatky v hygiene predaja (znečistené mraziace zariadenie). Uvedeným konaním tak žalobca naplnil znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa ust. § 28 ods. 2 písm. o) a ust. § 28 ods. 4 písm. a) zákona o potravinách. Preto orgán úradnej kontroly potravín bol povinný uložiť žalobcovi pokutu v určitom rozpätí a jej výšku náležite odôvodniť. Žalovaný pri hodnotení jednotlivých hľadísk rozhodujúcich pre určenie pokuty zohľadnil najmä závažnosť zisteného nedostatku, dobu trvania protiprávneho stavu a jeho následky, tiež sa zaoberal minulosťou prevádzkovateľa a opakovanosťou jeho protiprávneho konania, skúmal nedodržanie predpisov v danej prevádzkarni a zistil, že v predchádzajúcom období boli žalobcovi uložené pokuty: rozhodnutím č. k. 452/2012 zo dňa 25.05.2012 bola uložená pokuta podľa ust. § 28 ods. 4 písm. a) zákona o potravinách vo výške 2 000 eur (právoplatnosť nadobudlo dňa 14.06.2012), rozhodnutím č. k. 554/2012 zo dňa 25.06.2012 bola uložená pokuta podľa ust. § 28 ods. 4 písm. g) zákona o potravinách vo výške 2 000 eur (právoplatnosť nadobudlo dňa 17.07.2012), rozhodnutím č. k. 1355/2013 k spisu: 783/2013 zo dňa 08.10.2013, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím ŠVPS č. k. 3750/2013 zo dňa 03.12.2013 bola uložená úhrnná pokuta podľa ust. § 28 ods. 4 písm. i) zákona o potravinách vo výške 10 000 eur (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.12.2013), rozhodnutím č. k.: 1582/2013 k spisu: 1413/2013 zo dňa 20.11.2013 bola uložená pokuta podľa ust. § 28 ods. 2 písm. h) zákona o potravinách vo výške 2 000 eur (právoplatnosť nadobudlo dňa 11.12.2013), rozhodnutím č. k. 1670/2013 k spisu: 593/2013 zo dňa 09.12.2013 bola uložená úhrnná pokuta podľa ust. § 28 ods. 25 písm. f) zákona o potravinách vo výške 2 000 eur (právoplatnosť nadobudlo dňa 27.12.2013), rozhodnutím č. k. 1053/2014 zo dňa 25.07.2014 bola uložená pokuta vo výške 15 000 eur podľa ust. § 28 ods. 2 písm. p) zákona o potravinách, a o ktorom z dôvodu odvolania rozhodoval odvolací orgán - ŠVPS rozhodnutím č. k. 3110/2014 zo dňa 13.10.2014, a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.10.2014 a rozhodnutím č. 1674/2014 zo dňa 25.11.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.12.2014 bola uložená pokuta vo výške 4 000 eur podľa ust. § 28 ods. 2 písm. p) zákona o potravinách za nedostatky zistené v uvedenej prevádzke dňa 28.05.2014 a dňa 29.05.2014.

7. Žalovaný dospel k záveru, že v predmetnej veci nebol dôvod na zrušenie, resp. na zníženie pokuty a mal za to, že uložená pokuta vo výške 20 000 eur je na spodnej hranici sadzby (od 1 000 eur do 500 000 eur), s tým, že nie je pokutou likvidačnou a nevybočuje z medzí ustanovených zákonom. Zároveň žalovaný konštatoval, že obe rozhodnutia spĺňajú všetky obsahové a formálne náležitosti určené v ust. § 47 Správneho poriadku, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia.

8. Žalobou podanou v zákonnej lehote na Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“, alebo aj ako „správny súd“) sa žalobca domáhal postupom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia Štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky č. j. 971/2015 zo dňa 15. apríla 2015, (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Stará Ľubovňa č. j. 308/2015 zo dňa 25. februára 2015, a ktoré ako vecne správne potvrdil.

9. Žalobca považoval napadnuté rozhodnutie za vecne nesprávne a tvrdil, že rozhodnutie je nezákonné z dôvodu, že vo veci konajúce správne orgány závažným spôsobom porušili pravidlá vedenia konania, resp. vedenia kontroly, a ktoré majú spočívať predovšetkým v tom, že pri výkone kontroly bola porušená zásada dvojinštančnosti konania. Namietal, že dôkazy, ktoré správne orgány zhromaždili v konaní sú nepreskúmateľné, že správne orgány nezohľadnili povolené odchýlky pri kvalite potravín, že kontrola bola vykonaná v rozpore s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len ako „Dohovor“) a že uložená pokuta je neprimerane vysoká a nedostatočne odôvodnená. K námietke porušenia zásady dvojinštančnosti konania pri výkone kontroly žalobca poukazoval na ust. § 20 ods. 9 a 12 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Správny poriadok“) aj v tomto konaní zdôrazňoval, že na kontrolu a konanie sa musí bezpodmienečne aplikovať Správny poriadok a z toho následne vyvodzoval, že kontrola a konanie predstavujú totožné správne konanie, keďže ani Správny poriadok, ani zákon o potravinách nedávajú správny orgánom možnosť, aby v zmysle zákona vykonávali predbežné vyšetrovanie. Každá úradná kontrola potravín podľa názoru žalobcu predstavuje už samotné správne konanie, preto aj v prípadoch úradnej kontroly potravín sa má uplatniť Správny poriadok ako aj ostatné predpisy, a to znamená, že ak úradná kontrola potravín nezistí porušenie zákona, konajúci správny orgán má oznámiť túto skutočnosť subjektu, ktorý bol predmetom danej kontroly a správne konanie zastaviť. Ak úradná kontrola potravín naopak porušenie zákona zistí, konajúci správny orgán má pokračovať v danom správnom konaní zhromažďovaním ďalších dôkazov, ak je to potrebné vykonaním, týchto dôkazov za prítomnosti účastníkov konania zákonným spôsobom vyhodnotiť všetky získané dôkazy a až po vykonaní uvedených úkonov podať výzvu na vyjadrenie k podkladom rozhodnutia. Nesúhlasil s tým, že úradná kontrola potravín je samostatným konaním a tzv. „pokutové konanie“ je odlišným samostatným správnym konaním. Takýto postup nemá oporu ani v zákone, ani v Správnom poriadku a nedáva žiaden logický zmysel a v tejto súvislosti poukázal na ust. § 18 ods. 2 posledná veta Správneho poriadku. Mal za to, že kontrolu vykonal nie prvostupňový orgán, ale druhostupňový orgán, t. j. ŠVPS, čo osvedčuje záznam z kontroly, kde je uvedený v záhlaví druhostupňový orgán - ŠVPS vrátane adresy jej sídla a tiež, že ide o záznam o kontrole vykonanej podľa ust. § 21 ods. 1 písm. c) zákona o potravinách. Zdôraznil, že jedným z vykonávajúcich inšpektorov bola pracovníčka priamo druhostupňového správneho orgánu. Vzhľadom na uvedené, žalobca zastával názor, že kontrolu vykonala ŠVPS, t. j. orgán štátnej správy vo veciach úradnej kontroly potravín podľa ust. § 21 ods. 1 písm. c) zákona o potravinách a nie RVPS, ktorá je orgánom štátnej správy vo veciach úradnej kontroly potravín podľa ust. § 21 ods. 1 písm. d) tohto zákona. Odvolacím orgánom, ktorý v tomto prípade rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu bola tiež ŠVPS, t. j. ten istý orgán, ktorý sám vykonal kontrolu, resp. konal priamo v rámci prvého stupňa. Preto mal za to, že tento porušením zásady dvojinštančnosti správneho konania v zmysle Správneho poriadku a považoval ho za nespravodlivý.

10. Žalobca ďalej namietal, že dôkazy, ktoré správne orgány zhromaždili sú nepreskúmateľné a v tejto súvislosti napadol Záznam o úradnej kontrole potravín, ktorý považoval z hľadiska obsahového za zápisnicu v zmysle ust. § 22 Správneho poriadku a o. i., že neobsahoval dostatočné a verné opísanie skutočností, ako kontrola prebiehala a ďalej, že ŠVPS k záznamu nepripojila dostatočné dôkazy a

nešpecifikovala aká konkrétna fotodokumentácia bola vyhotovená a ako aj, že fotografie neboli pevne zviazané so záznamom technicky ani mu neboli bezprostredne po skončení kontroly riadne odovzdané. Uvedené nedostatky preto spôsobujú nepreskúmateľnosť predmetného záznamu, ktorý nemá žiadnu dôkaznú hodnotu.

11. Žalobca namietal aj nerešpektovanie povolenej odchýlky v zmysle Nariadenia EÚ. Č. 543/2011, ako aj právo na ochranu súkromia a odvolával sa pritom na článok 8 Dohovoru, ktorý ustanovuje, že každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydľia a korešpondencie. V danom prípade kontrola nebola vykonaná v súlade s článkom 8 Dohovoru, pretože inšpekcia bola uskutočnená bez predchádzajúceho príkazu vydaného sudcom. Zároveň namietal nedostatočné odôvodnenie a neprímeranosť výšky uloženej pokuty a tvrdil, že správne orgány sa nedostatočne vysporiadali v rámci odôvodnenia uloženej pokuty s rozhodujúcimi kritériami, ktoré mali byť podkladom pre úvahu správneho orgánu o uložení výšky pokuty, ako je závažnosť správneho deliktu protiprávneho konania, trvanie protiprávneho konania, ale aj spôsobené následky, či jeho minulosť ako prevádzkovateľa.

12. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe doručenom dňa 4. januára 2016 navrhol, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú.

13. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5S/117/2015-90 zo dňa 24. mája 2016 postupom podľa ust. § 250j ods. 2 písm. e) OSP, napadnuté rozhodnutie žalovaného Štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky č. j. 971/2015 zo dňa 15. apríla 2015 a prvostupňové rozhodnutie Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Stará Ľubovňa č. j. 308/2015 zo dňa 25. februára 2015, zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

14. Krajský súd sa zaoberal iba námietkou žalobcu ohľadom porušenia zásady dvojinštančnosti konania, a ktorú vyhodnotil, že je dôvodná a poukázal na českú judikaturu, s ktorou sa plne stotožnil. Ďalšími námietkami žalobcu sa súd nezaoberal a to z dôvodu, že po vyhlásení rozsudku a jeho odôvodnení, žalobca zobral späť všetky žalobné dôvody (s výnimkou porušenia zásady dvojinštančnosti konania).

15. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/117/2015-90 zo dňa 24. mája 2016, žalovaný podal včas odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol. V dôvodoch odvolania uviedol, že so závermi krajského súdu týkajúcimi sa porušenia zásady dvojinštančnosti konania sa nemožno stotožniť. V danej veci bolo prvostupňové konanie vedené na vecne a miestne príslušnom orgáne, ktorým je RVPS Stará Ľubovňa a o odvolaní vecne a objektívne rešpektujúc všetky zásady správneho konania v prvom rade v súlade so zásadou zákonnosti rozhodol druhostupňový orgán - ŠVPS. Žalobcovi, teda bolo poskytnuté reálne právo na odvolanie, ktoré aj využil, a o ktorom bolo legitímne rozhodnuté na druhom stupni, pričom rozhodoval, resp. podklady pre rozhodnutie v druhom stupni pripravoval zamestnanec, ktorý je nezávislý a o prípade v čase odvolania nemal žiadne informácie, nezúčastnil sa úradnej kontroly potravín, vo veci nevydával žiadne usmernenia pre prvostupňový orgán, a preto nezávislosť a objektívnosť konania tak v tomto ako aj vo všetkých ostatných prípadoch druhostupňového konania bola zabezpečená, a teda nedošlo k porušeniu zásady dvojinštančnosti konania.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) rozhodol o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/117/2015-90 zo dňa 24. mája 2016 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) uznesením sp. zn. 5Asan/2/2016 zo dňa 26. apríla 2018 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd konštatoval, že krajský súd nedostatočne a nesprávne právne posúdil otázku porušenia zásady dvojinštančnosti konania, keď si len osvojil argumentáciu žalobcu (vrátane odkazov na rozhodovacia činnosť Najvyššieho správneho súdu Českej republiky a Ústavného súdu Českej republiky) bez toho, aby uviedol akékoľvek relevantné právne úvahy, ktoré by vychádzali z aplikácie príslušných právnych predpisov vzťahujúcich sa na prejednávanú vec a navyše nezohľadnil rozhodovacia činnosť odvolacieho súdu v obdobných veciach. Podľa názoru Najvyššieho súdu bola daná právomoc prvoinstančného správneho

orgánu a následne žalovaného ako druhoinštančného správneho orgánu, konať a rozhodovať vo veci uloženia pokuty podľa zákona o potravinách a nemohlo dôjsť k porušeniu zásady dvojinštančnosti konania. Ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca zúžil rozsah napadnutia rozhodnutia po vyhlásení rozsudku, krajský súd naň nemal v odôvodnení rozhodnutia prihliadať a bol povinný sa vysporiadať so všetkými žalobnými dôvodmi. Krajský súd preto nepostupoval procesne správne, keď akceptujúc zúženie rozsahu napadnutia rozhodnutia správneho orgánu po vyhlásení rozsudku dňa 24. mája 2016 sa v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal iba s námietkou týkajúcou sa porušenia zásady dvojinštančnosti konania.

17. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím postupoval podľa SSP, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01. júla 2016 a nahradil OSP s poukazom na prechodné ustanovenie § 491 ods. 1 a ods. 2 SSP, podľa ktorého správny súd konanie dokončí podľa SSP s tým, že právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona ostávajú zachované a nebude uplatňovať ustanovenia SSP, ak by boli v neprospech žalobcu.

18. K námietke porušenia zásady dvojinštančnosti konania žalovaným, správny súd uviedol, že predmetná kontrola bola vykonávaná konkrétnymi poverenými kontrolórmí, pričom ŠVPS SR mohla poveriť aj kontrolórov z inej regionálnej správy mimo kontrolovanej prevádzky ako aj svojich kontrolórov v zmysle ust. § 6 ods. 2 písm. a) zákona o veterinárnej starostlivosti. Vo vzťahu k uvedenej námietke nemá právny význam to, že v Zázname o úradnej kontrole je uvedená v záhlaví Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky, nakoľko predmetnú úradnú kontrolu vykonali poverení kontrolóri traja kontrolóri regionálnej a potravinovej správy (Svidník, Prešov, Stará Ľubovňa) a jeden kontrolór zo Štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky, ktorí sú menovite uvedení v zázname o úradnej kontrole zo dňa 14. januára 2015, a ktorí aj tento záznam podpísali. Správny súd uviedol, že právomoc žalovaného ako druhoinštančného správneho orgánu vyplýva z ust. § 6 ods. 2 písm. c), § 8 zákona o veterinárnej starostlivosti, v nadväznosti na právnu úpravu ust. § 21 písm. c) a z ust. § 23 ods. 1 a 5 zákona o potravinách, keď explicitne nevyplýva právomoc ukladať pokuty, len právomoc rozhodovať v druhej inštancii o veciach, v ktorých v prvej inštancii rozhodovala príslušná regionálna veterinárna a potravinová správa. V nadväznosti na uvedené, správny súd dospel k záveru, že v danom prípade, bola daná právomoc prvostupňového orgánu konať a rozhodovať vo veci uloženia pokuty podľa zákona o potravinách a následne žalovaného ako druhostupňového orgánu konať v medziach ustanovených zákonom o potravinách ako aj príslušných zákonných predpisov, a teda nemohlo dôjsť k porušeniu zásady dvojinštančnosti konania, nakoľko nenastala situácia, že by v prejednávanej veci rozhodovali orgány, ktorým na to nebola daná právomoc, tak ako to žalobca namietal. Pokiaľ sa týka právneho posúdenia otázky, či postupom žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, t. j. orgánov úradnej kontroly potravín došlo k porušeniu zásady dvojinštančnosti konania, najvyšší súd dal do pozornosti aj rozsudok sp. zn. 5Sžo/44/2016 zo dňa 29. januára 2018, v ktorom konštatoval, že „výkon inšpekcie potravín predstavuje kontrolnú činnosť, ktorá v sebe zahŕňa obstarávanie podkladov pre vydanie rozhodnutia, pričom túto činnosť nemožno zamieňať s rozhodovacou činnosťou, ktorá je zákonom zverená orgánom úradnej kontroly potravín a preto výkonom inšpekcie potravín v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu zásady dvojinštančnosti konania.“ Zároveň najvyšší súd poukazyval na obdobné veci, ktoré už boli predmetom odvolacieho konania na Najvyššom súde Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 6Sžo/262/2015 zo dňa 27.09.2017 a sp. zn. 6Sžo/22/2016 zo dňa 24.01.2018). V kapitole II. oddiel 4 článku 14 bod 2 nariadenie definuje nebezpečné potraviny ako tie, ktoré sú zdraviu škodlivé a nevhodné pre ľudskú spotrebu. V ust. § 18 ods. 1 písm. a) zákona o potravinách zákonodarca upravil, že úradná kontrola potravín sa vykonáva na všetkých stupňoch výroby, spracúvania potravín a ich distribúcie. V ust. § 21 zákona o potravinách vymedzil organizáciu úradnej kontroly potravín, keď upravil, že orgánmi štátnej správy vo veciach úradnej kontroly potravín sú Štátna veterinárna a potravinová správa a regionálne veterinárne a potravinové správy, s odkazom na ustanovenie § 6 zákona o veterinárnej starostlivosti. V ust. § 6 zákona o veterinárnej starostlivosti zákonodarca upravil kompetencie regionálnej veterinárnej a potravinovej správy (ust. § 8 zákona o veterinárnej starostlivosti) a štátnej veterinárnej a potravinovej správy (ust. § 6 zákona o veterinárnej starostlivosti).

19. Ako nedôvodnú vyhodnotil správny súd aj námietku žalobcu o nezákonnosti kontroly, keď právomoc k výkonu úradnej kontroly potravín, pri kontrole povinnosti, pri výrobe potravín, manipulácii s nimi a ich umiestnení na trh, vyplýva pre žalovaného z ust. § 18 ods. 1 a 2, ust. § 21 písm. c) a ust. § 23 ods. 1 zákona o potravinách, ako aj z Nariadenia (ES) č. 882/2004, nakoľko ustanovenie § 1 ods. 3 zákona o potravinách vylučuje aplikáciu nariadenia č. 882/2004 len na vykonávanie úradných kontrol na overovanie dodržiavania predpisov o organizovaní spoločného trhu s poľnohospodárskymi výrobkami. Z článku 1 bod 1 Nariadenia (ES) č. 882/2004, ktoré nie je z aplikácie zákona o potravinách vylúčené, je zrejme, že úradná kontrola podľa tohto nariadenia sa vykonáva aj na zaručenie spravodlivých postupov v oblasti obchodu s krmivami a potravinami a ochranu záujmov spotrebiteľov vrátane označovania krmív a potravín a iných foriem informácií pre spotrebiteľa (článok 1 bod 1 písm. b) Nariadenia (ES) č. 882/2004). Citované nariadenie 882/2004 prenecháva národným vládam úpravu orgánov a ich kompetenciu, pri úradných kontrolách. Zákon o potravinách právomoc vykonávať úradné kontroly potravín delegoval na orgány vymedzené v jeho ust. § 21. Z uvedeného vyplýva, že orgány, ktoré sú kompetentné vykonávať úradnú kontrolu potravín sú Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky a jednotlivé regionálne veterinárne a potravinové správy a to prostredníctvom zamestnancov - kontrolórov - inšpektorov. Zo zákona o veterinárnej starostlivosti - ust. § 6 ods. 3 písm. a), zo zákona o potravinách - ust. § 18 ods. 1, 2, v ust. § 21 ods. 1 písm. d) a ust. § 23 vyplýva, že kontrolu potravín sú kompetentní vykonávať príslušná regionálna a veterinárna a potravinová správa, za ktorú konajú jej jednotliví zamestnanci - inšpektori.

20. K námietke žalobcu, že posudzovanie ovocia a zeleniny malo byť vyhodnotené podľa vykonávacieho Nariadenia komisie (EÚ) č. 543/2011 a nie podľa Nariadenia (ES) č. 178/2012, správny súd uviedol, že ovocie a zelenina sú v zmysle ust. § 2 písm. a) zákona o potravinách a čl. 2 Nariadenia (ES) č. 178/2002 potravinou, a teda predpisy v oblasti potravinového práva sú rovnako uplatniteľné u ich prvovýrobcov, dovozcov, distribútorov ako aj u samotných predajcov ovocia a zeleniny. Preto je potrebné mať na zreteli, že potraviny, teda aj ovocie a zelenina, sa hodnotia z dvoch aspektov, a to z hľadiska kvality a z hľadiska bezpečnosti. V konaní bol preukázané zo Záznamu o úradnej kontrole potravín, že v danom prípade bola úradná kontrola potravín zo dňa 14. januára 2015 vykonaná v zmysle zákona o potravinách. Podľa čl. 17 vykonávacieho Nariadenia (EÚ) č. 543/2011, pokiaľ ide o sektory ovocia a zeleniny a spracovaného ovocia a zeleniny, kontroly zhody ustanovené v tejto kapitole s výnimkou kontroly v mieste maloobchodného predaja konečnému spotrebiteľovi, sa vykonávajú, ak nie je v tomto nariadení ustanovené inak, v súlade s kontrolnými metódami ustanovenými v prílohe V., pričom členské štáty ustanovia osobitný program kontroly zhody v mieste maloobchodného predaja konečným spotrebiteľom. Z uvedeného teda vyplýva, že Úradné kontroly ovocia a zeleniny je možné vykonávať podľa zákona o potravinách (z hľadiska bezpečnosti potravín definovanej v čl. 14 Nariadenia (ES) č. 178/2002), ako aj podľa zákona č. 491/2001 Z. z. o organizácii trhu s vybranými poľnohospodárskymi výrobkami v znení neskorších predpisov (z hľadiska kvality definovanej v Nariadení (EÚ) č. 543/2011). O spôsobe výkonu úradnej kontroly potravín rozhoduje štatutárny zástupca orgánu úradnej kontroly potravín, t. j. riaditeľ RVPS a nie je v kompetencii kontrolovaného subjektu, aby si vybral zákon, podľa ktorého chce byť kontrolovaný. Vzhľadom k tomu, že úradná kontrola potravín, ktorej výsledky sú predmetom tohto konania, bola vykonávaná v zmysle zákona o potravinách, z právneho hľadiska nie je možné pri jej výkone vyhodnocovať potraviny na Nariadenie Komisie (EÚ) č. 543/2011.

21. Vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa porušenia čl. 8 Dohovoru, ktorý zaručuje právo na ochranu súkromia a nedotknuteľnosť obydlia, správny súd uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že pri úradnej kontrole boli porušené alebo dotknuté práva žalobcu na ochranu súkromia a ochranu práva na spravodlivý proces, nakoľko kontrolný orgán pri výkone kontroly svojimi aktivitami nijako nezasahoval do súkromnej sféry žalobcu. V tejto súvislosti správny súd zdôraznil, že je v súlade so zákonom vykonávať úradné kontroly potravín bez predchádzajúceho ohlásenia, bez akéhokoľvek povolenia a súhlasu ďalšieho orgánu vo frekvenciách stanovených určeným spôsobom s vymedzeným oprávnením zamestnancov orgánu úradnej kontroly potravín vstupovať v prevádzkovom čase aj mimo prevádzkového času do priestorov, v ktorých sa preukázateľne zdržiavajú osoby, a v ktorých sa potraviny vyrábajú, manipuluje sa s nimi, alebo sa umiestňujú na trh.

22. Správny súd sa ďalej zaoberal námietkou žalobcu voči nedostatočnému odôvodneniu výšky uloženej pokuty a jej neprimeranosti ohľadom jej výšky z hľadiska jej neprimeranosti a dospel k záveru, že výška pokuty 20 000 eur bola stanovená a odôvodnená správne podľa závažnosti porušenia zákona, čo podrobne uviedol správny orgán v prvostupňovom rozhodnutí ako aj druhostupňový orgán, ktoré pri preskúvaní výšky uloženej pokuty vychádzali zo základných rovín pôsobenia sankcie, a to individuálnej a generálnej, pričom v preskúvanej veci nebola pokuta uložená v zjavne neprimeranej výške vo vzťahu k spáchaniu deliktu. Vo sfére žalobcu má uložená pokuta plniť úlohu výchovnú, represívnu, ale aj postihovať za protiprávne konanie, a preto je žiaduce, aby bola citeľná v majetkovej sfére páchatel'a správneho deliktu. Nemôže sa jednať o sankciu v zanedbateľnej výške, inak sa nedá predpokladať, že by splnila svoj účel. Pokuta v uloženej výške takúto funkciu spĺňa, plní aj preventívnu úlohu najmä vo vzťahu k ostatným nositeľom totožných zákonných povinností (generálne pôsobenie), ktorých musí mať silu odradiť od protiprávneho postupu. (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/163/2010 zo dňa 02.06.2011). Žalobca bol povinný dodržiavať všetky zákonom stanovené podmienky a za ich dodržiavanie zodpovedá objektívne, tzn. bez ohľadu na akékoľvek okolnosti, ktoré spôsobili ich porušenie. Zavinenie sa v tomto prípade neskúma. V konaní bolo navyše zistené, že žalobcovi boli opakovane uložené pokuty za porušenie právnych predpisov. Správny súd mal za to, že uložená pokuta žalovaným žalobcovi, a to vo výške 20 000 eur mu bola uložená na spodnej hranici sadzby, ktorá sa pohybuje od 1 000 eur do 500 000 eur, a teda nie je pokutou likvidačnou a ani nevybočuje z medzí ustanovených zákonom. Správny súd konštatoval, že pri ukladaní pokuty bolo zohľadnené, že žalobca umiestňoval na trh nebezpečné potraviny, na ktorých bol zistený vysoký výskyt plesne a hniloby a hlbokozmrazené potraviny s porušeným obalom a vákuom, t. j. umiestňoval ich nehygienickým spôsobom, zároveň bola zohľadnená aj minulosť prevádzkovateľa, a nakoľko doteraz ukladané pokuty svoj výchovný účel nespĺnili, nebol dôvod uložiť mu nižšiu pokutu.

23. S poukazom na vyššie uvedené dôvody správny súd dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná, a preto ju v zmysle ust. § 190 SSP zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 168 SSP.

II.

Konanie na kasačnom súde

24. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal kasačnú sťažnosť žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“), ktorý ju odôvodnil § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP (t. j. tak, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces). Na tomto základe sťažovateľ žiadal, aby kasačný súd rozhodol vo veci podanej kasačnej sťažnosti tak, že napadnutý rozsudok zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu aj žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznanie práva na náhradu trov konania.

25. Sťažovateľ uviedol, že krajský súd sa v druhom rozsudku vyjadril k námietkam uvedeným v žalobe, ktoré sťažovateľ ešte pred vyhlásením druhého rozsudku vzal späť a ich právne posúdenie považuje za nadbytočné a nulité. Sťažovateľ namieta iba porušenie zásady dvojinštančnosti a nepreskúmateľnosť dôkazov.

26. Sťažovateľ nezákonnosť a nesprávnosť právneho posúdenia vidí v tom, že krajský súd aj najvyšší súd ignorovali výslovné ustanovenie zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti. Najvyšší súd sa k otázke porušenia zásady dvojinštančnosti vyjadril už aj v rozhodnutí sp. zn. 7Sžo/262/2015 zo dňa 27. septembra 2017 vo veci žalobcu Billa, pričom jeho závery považuje sťažovateľ za nesprávne, rovnako ako v predmetnom konaní, ignorujúce výslovné ustanovenie zákona o veterinárnej starostlivosti. Konkrétne poukázal na § 6 ods. 2 písm. g) zákona o veterinárnej starostlivosti, podľa ktorého ŠVPS SR „prejednáva priestupky, ukladá pokuty a opatrenia podľa osobitného predpisu na základe skutočností zistených pri výkone svojej pôsobnosti“. Z tohto ustanovenia podľa sťažovateľa

jednoznačne vyplýva právomoc ŠVPS SR ukladať pokuty, čo najvyšší súd v uznesení ani krajský súd v rozsudku nijako nezohľadnili. Toto pochybenie celkom zjavne spôsobilo, že právny názor najvyššieho súdu ako aj krajského súdu nemá oporu v zákone a vedie k neprávnomu záveru o neexistencii právomoci ŠVPS SR ukladať pokuty.

27. Okrem vyššie uvedeného sťažovateľ poukázal aj na to, že RVPS a ŠVPS SR majú podľa zákona o potravinách (§ 23 ods. 1 a 5) úplne totožné kompetencie vo vzťahu k výkonu úradnej kontroly potravín. Zákon nikde nestanovuje, že na prvom stupni koná výlučne RVPS a že ŠVPS SR koná výlučne ako odvolací orgán. Nesúhlasí ani s tvrdením, že kontrolu vykonali jednotliví kontrolóri a nie ŠVPS SR, nakoľko je to priamo rozporné s jasným a bezpochybným textom Záznamu, ako aj príslušných ustanovení zákona o potravinách. Z ustanovení zákona o potravinách jednoznačne vyplýva, že úradnú kontrolu potravín môže vykonať iba orgán úradnej kontroly potravín v zmysle zákona o potravinách, nie jednotliví inšpektori vo svojom mene.

28. Sťažovateľ namietal, že mu krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo, bolo len formálne, nakoľko krajský súd bol už pred pojednávaním rozhodnutý žalobu zamietnuť.

29. Sťažovateľ naďalej trvá na tom, že v tomto prípade došlo k porušeniu zásady dvojinštančnosti a nakoľko si je vedomý precedenčných účinkov predchádzajúcich rozhodnutí, považuje za nevyhnutné odchyliť sa od právneho názoru vyjadreného v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Asan/2/2016 zo dňa 26. apríla 2018, ako aj právneho názoru vyjadreného v „rozsudku Billa“. Považuje za potrebné aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky túto vec postúpil na rozhodnutie veľkému senátu Najvyššieho správneho súdu podľa § 22 ods. 1 písm. a) v spojení s § 466 ods. 3 SSP.

30. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa plne stotožňuje s rozsudkom krajského súdu, ktorý považuje za vecne správny a zákonný a navrhol, aby ho kasačný súd ako vecne správny potvrdil a žalobu zamietol.

III.

Právny názor kasačného súdu

31. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v súvislosti s otázkou zohľadnenia konštantnej judikatúry NS SR pri svojom rozhodovaní konštatuje, že rozhodovaciu prax NS SR možno na účely zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti a zabezpečenia právnej istoty považovať za rozhodovaciu činnosť kasačného súdu. V tejto súvislosti považuje aj vo vzťahu k aplikácii § 464 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. SSP za rozhodujúce, že odo dňa 01. augusta 2021 došlo k prechodu kompetencií zo správneho kolégia NS SR na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (kompetenčná kontinuita). V súlade s princípom právnej istoty a legitímnych očakávaní založených aj na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít [§ 5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov], je kasačný súd viazaný doterajšou rozhodovacou činnosťou správneho kolégia NS SR.

32. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný preskúmal rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a) SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

33. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

34. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

35. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

36. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmavajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

37. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

38. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o potravinách“), prevádzkovatelia sú povinní na všetkých stupňoch výroby, spracovania a distribúcie vrátane predaja na diaľku dodržiavať požiadavky upravené týmto zákonom a osobitnými predpismi.

39. Podľa § 18 ods. 2 zákona o potravinách, úradnou kontrolou potravín sa overuje dodržiavanie požiadaviek ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi v oblastiach a na účel uvedený v odseku 1; neuplatňuje sa, ak ide o metrologickú kontrolu a metrologický dozor, veterinárne kontroly podľa osobitného predpisu, ako aj kontrolu krmív podľa osobitného predpisu.

40. Podľa § 20 ods. 9 zákona o potravinách, zamestnanci orgánov úradnej kontroly potravín vykonávajúci úradné kontroly potravín sú oprávnení na základe skutočností zistených úradnou kontrolou potravín ukladať na mieste opatrenia podľa § 19 ods. 2 a opatrenia podľa odseku 12 osobitných predpisov.

41. Podľa § 23 ods. 5 zákona o potravinách, orgány úradnej kontroly potravín v rámci svojej pôsobnosti ukladajú opatrenia a pokuty a prerokávajú priestupky, ktoré zistia pri výkone úradnej kontroly.

42. Podľa § 28 ods. 2 písm. o) zákona o potravinách, orgán úradnej kontroly potravín uloží právnickej osobe alebo fyzickej osobe podnikateľovi pokutu od 100 eur do 100 000 eur, ak v rozpore s týmto zákonom alebo osobitnými predpismi porušuje zásady správnej výrobných praxe, povinnosti a požiadavky na hygienu výroby potravín, manipulovania s nimi a pri ich umiestňovaní na trh.

43. Podľa § 28 ods. 4 písm. a) zákona o potravinách, orgán úradnej kontroly potravín uloží právnickej osobe alebo fyzickej osobe podnikateľovi pokutu od 1.000 eur do 500.000 eur, ak v rozpore s týmto zákonom alebo osobitnými vyrába alebo umiestňuje na trh potraviny, ktoré nie sú bezpečné, sú zdraviu škodlivé a nevhodné na ľudskú spotrebu alebo sú skazené.

44. Podľa § 28 ods. 9 zákona o potravinách, orgán úradnej kontroly potravín pri určení výšky pokuty prihliada na závažnosť, trvanie, následky protiprávneho konania, minulosť prevádzkovateľa a na to, či ide o opakované protiprávne konanie

45. Podľa § 28 ods. 12 zákona o potravinách, na konanie o uložení pokuty sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní.

46. Podľa § 31 ods. 2 zákona o potravinách, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní okrem konania podľa § 20 ods. 9 a 12.

47. Podľa § 31 ad zákona o potravinách, prechodné ustanovenia k úprave účinnej od 01.04.2015, ods. 3 - konania začaté a právoplatne neskončené do 31.03.2015 sa dokončia podľa zákona účinného do 31.03.2015.

48. Podľa § 6 ods. 2 písm. a) zákona č. 39/2007 o veterinárnej starostlivosti (ďalej len ako „zákon o veterinárnej starostlivosti“), Štátna veterinárna a potravinová správa riadi, usmerňuje, koordinuje a kontroluje výkon štátnej správy, ktorý uskutočňujú regionálne veterinárne a potravinové správy a ústav kontroly veterinárnych liečiv, určuje dokumentované postupy veterinárnych kontrol podľa tohto zákona a v súlade s osobitným predpisom vykonáva vnútorný audit veterinárnych kontrol, ktoré vykonávajú regionálne veterinárne a potravinové správy a ústav kontroly veterinárnych liečiv; osobitný predpis sa vzťahuje na vykonávanie vnútorného auditu primerane.

49. Podľa § 6 ods. 2 písm. c) zákona o veterinárnej starostlivosti, Štátna veterinárna a potravinová správa rozhoduje v druhom stupni vo veciach, o ktorých v prvom stupni rozhoduje regionálna veterinárna a potravinová správa a ústav kontroly veterinárnych liečiv.

50. Podľa § 8 ods. 1 zákona o veterinárnej starostlivosti, Regionálna veterinárna a potravinová správa je rozpočtová organizácia, ktorá je finančnými vzťahmi zapojená na rozpočet štátnej veterinárnej a potravinovej správy. Sídla regionálnych veterinárnych a potravinových správ a ich územné obvody sú uvedené v prílohe č. 2.

51. Podľa § 8 ods. 2 zákona o veterinárnej starostlivosti, na čele regionálnej veterinárnej a potravinovej správy je riaditeľ, ktorého z úradných veterinárnych lekárov vymenúva a odvoláva ústredný riaditeľ štátnej veterinárnej a potravinovej správy podľa osobitného predpisu. Riaditeľ plní funkciu regionálneho veterinárneho lekára podľa tohto zákona. Za výkon tejto funkcie je zodpovedný hlavnému veterinárnemu lekárovi.

52. Podľa § 8 ods. 3 zákona o veterinárnej starostlivosti, písm. a) Regionálna veterinárna a potravinová správa vykonáva prostredníctvom veterinárnych inšpektorov a iných úradných veterinárnych lekárov veterinárne kontroly nad dodržiavaním veterinárnych požiadaviek podľa § 3 a požiadaviek podľa osobitných predpisov.

53. Podľa § 8 ods. 3 písm. d) zákona o veterinárnej starostlivosti, regionálna veterinárna a potravinová správa prejednáva priestupky, ukladá pokuty a opatrenia podľa osobitného predpisu na základe skutočností zistených pri výkone svojej pôsobnosti.

54. Podľa § 464 ods. 1 SSP, ak kasačný súd rozhoduje o sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

55. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 7Asan/18/2017 zo dňa 27. marca 2019 v kontexte so sťažnostnými bodmi sťažovateľa uviedol:

56. „62. K námietke sťažovateľa, ktorý tvrdil, že správne orgány počas kontroly porušili zásadu dvojnásťkonosti konania, a to z dôvodu, že žalovaný konal v tejto veci v prvom stupni, keď vykonával kontrolu, a aj v druhom stupni, a k tvrdeniam, že regionálna veterinárna správa nebola kompetentná konať v správnom konaní v prvom stupni, ale mal konať žalovaný správny orgán, kasačný súd uvádza, že zákon o potravinách upravuje organizáciu, pôsobnosť a právomoc orgánov úradnej kontroly potravín podľa osobitných predpisov. Ust. § 1 ods. 1 písm. c/ zákona č. 152/1995 Z. z. odkazuje na nariadenie (ES) č. 178/2002 Európskeho parlamentu a Rady z 28. januára 2002, ktoré stanovuje všeobecné zásady a požiadavky potravinového práva, zriaďuje Európsky úrad pre bezpečnosť potravín a stanovuje postupy v záležitostiach bezpečnosti potravín, vzťahuje sa na všetky etapy výroby, spracovania a distribúcie potravín (kapitola II. článok 4 bod 1 uvedeného nariadenia). Táto právna úprava platila aj v čase kontroly u žalobcu.

63. V kapitole II. oddiel 4 článku 14 bod 2 nariadenie definuje nebezpečné potraviny ako tie, ktoré sú zdraviu škodlivé a nevhodné pre ľudskú spotrebu. V 18 ods. 1 písm. a/ zákona o potravinách zákonodarca upravil, že úradná kontrola potravín sa vykonáva na všetkých stupňoch výroby, spracúvania potravín a ich distribúcie. V § 21 zákona o potravinách vymedzil organizáciu úradnej kontroly potravín, keď upravil, že orgánmi štátnej správy vo veciach úradnej kontroly potravín sú štátna veterinárna a potravinová správa a regionálne veterinárne a potravinové správy, s odkazom na ustanovenie § 6 zákona o veterinárnej starostlivosti. V § 6 zákona o veterinárnej starostlivosti zákonodarca upravil kompetencie regionálnej veterinárnej a potravinovej správy (§ 8 zákona o veterinárnej starostlivosti) a štátnej veterinárnej a potravinovej správy (§ 6 zákona o veterinárnej starostlivosti).

64. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ zákona o veterinárnej starostlivosti v znení účinnom v čase kontroly a rozhodovania bola právomoc štátnej veterinárnej a potravinovej správy rozhodovať v druhej inštancii vo veciach, o ktorých v prvej inštancii rozhoduje regionálna veterinárna a potravinová správa. Z právomoci regionálnej a potravinovej správy vyplýva oprávnenie ukladať pokuty [§ 8 ods. 3 písm. d/ zákona o veterinárnej starostlivosti] s poukazom na § 23 ods. 1 a 5 zákona o potravinách. Táto právomoc vyplývala žalovanému a prvoinštančnému správneho orgánu z právnej úpravy účinnej v čase konania a rozhodovania žalovaného a prvoinštančného správneho orgánu, ako aj v čase vykonávania úradnej kontroly potravín.

65. Z ustanovenia § 8 ods. 3 písm. d/ zákona o veterinárnej starostlivosti v znení účinnom v čase konania a rozhodovania prvoinštančného správneho orgánu a žalovaného vyplýva právomoc regionálnej veterinárnej a potravinovej správy ako prvoinštančného správneho orgánu ukladať pokuty podľa § 28 zákona o potravinách vo väzbe na úpravu § 21 a § 23 ods. 1 a 5 zákona o potravinách v znení účinnom v čase konania a rozhodovania žalovaného a prvoinštančného správneho orgánu.

66. Právomoc žalovaného ako druhoinštančného správneho orgánu vyplýva z ustanovenia § 6 ods. 2 písm. c/ zákona o veterinárnej starostlivosti, vo väzbe na právnu úpravu § 21 písm. c/ zákona o potravinách, § 23 ods. 1 a 5 zákona o potravinách, ako aj znenie § 8 zákona o veterinárnej starostlivosti, keď explicitne nevyplýva právomoc ukladať pokuty, len právomoc rozhodovať v druhej inštancii o veciach, v ktorých v prvej inštancii rozhodovala regionálna veterinárna a potravinová správa.

67. Podľa odvolacieho súdu bola daná právomoc prvoinštančného správneho orgánu a následne žalovaného ako druhoinštančného správneho orgánu konať a rozhodovať vo veci uloženia pokuty podľa zákona o potravinách a nemohlo dôjsť k porušeniu zásady dvojinštančnosti konania a nenastala situácia, že by v prejednávanej veci rozhodovali orgány, ktorým na to nebola daná právomoc, tak ako žalobca namietal v doplnení dôvodov odvolania.

68. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalobcu o nezákonnosti kontroly, keď právomoc k výkonu úradnej kontroly potravín pri kontrole povinností, pri výrobe potravín, manipulácii s nimi a ich umiestnení na trh vyplýva pre žalovaného z ustanovenia § 18 ods. 1 a 2, § 21 písm. c/ a § 23 ods. 1 zákona o potravinách v znení účinnom v čase výkonu kontroly, ako aj z nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 z 29. apríla 2004 o úradných kontrolách uskutočňovaných s cieľom zabezpečiť overenie dodržiavania potravinového a krmivového práva a predpisov o zdraví zvierat a o starostlivosti o zvieratá (ďalej ako „nariadenie č. 882/2004“), keď podľa odvolacieho súdu, ustanovenie § 1 ods. 3 zákona o potravinách vylučuje aplikáciu nariadenia č. 882/2004 len na vykonávanie úradných kontrol na overovanie dodržiavania predpisov o organizovaní spoločného trhu s poľnohospodárskymi výrobkami. Z článku 1 bod 1 nariadenia č. 882/2004, ktoré nie je z aplikácie zákona o potravinách vylúčené, je zjavné, že úradná kontrola podľa nariadenia č. 882/2004 je vykonaná aj na zaručenie spravodlivých postupov v oblasti obchodu s krmivami a potravinami a ochrany záujmov spotrebiteľov, vrátane označovania krmív a potravín a iných foriem informácií pre spotrebiteľa [článok 1 bod 1 písm. b/ nariadenia č. 882/2004]. Ani z iných ustanovení nariadenia č. 882/2004 nevyplýva, že nariadenie č. 882/2004 nie je možné aplikovať v postupe podľa zákona o potravinách.

69. Nariadenie č. 882/2004 prenecháva národným vládam úpravu orgánov a ich kompetenciu pri úradných kontrolách. Zákon č. 152/1995 Z. z. právomoc vykonávať úradné kontroly potravín delegoval na orgány vymedzené v § 21 zákona č. 152/1995 Z. z. Orgány, ktoré sú kompetentné vykonávať úradnú kontrolu potravín sú Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky a

jednotlivé regionálne veterinárne a potravinové správy. Úradná kontrola je vykonávaná prostredníctvom zamestnancov - kontrolórov - inšpektorov.

70. Zákon č. 152/1995 Z. z., v § 18 ods. 1, 2, § 21 ods. 1 písm. d/ a § 23 upravuje, že kontrolu potravín sú kompetentní vykonávať regionálna a veterinárna a potravinová správa, za ktorú konajú jej jednotliví zamestnanci - inšpektori.“

57. V kontexte uvedeného kasačný súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 288/2018-17 zo dňa 15. augusta 2018, ktorým vo veci žalobcom namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením NS SR sp. zn. 5Asan/2/2016, odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Kasačný súd si dovoľuje citovať z odôvodnenia tohto uznesenia: „Z citovanej časti namietaného uznesenia najvyššieho súdu jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré nepovažoval najvyšší súd zásadu dvojinštančnosti za porušenú, keďže iba zo skutočnosti, že na kontrole sa zúčastnili aj dvaja inšpektori Štátnej veterinárnej a potravinovej správy, nemožno vyvodiť porušenie zásady dvojinštančnosti konania. Ústavný súd konštatuje, že prítomnosť aj dvoch inšpektorov Štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky pri výkone kontroly okrem inšpektorov Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Stará Ľubovňa sledovala iba zistenie skutkového stavu, a nie právne posúdenie veci, pričom sťažovateľka v sťažnosti neuvádza 15 žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že by prítomnosť inšpektorov zo Štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky vplyv na právne posúdenie veci a rozhodnutie Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Stará Ľubovňa mala. Pokiaľ sťažovateľka namieta právny názor najvyššieho súdu týkajúci sa dvojinštančnosti konania, pričom nesprávnosť právneho názoru najvyššieho súdu spochybňuje tiež tým, že poukazuje na jednotlivé ustanovenia zákona o potravinách, z ktorých vyplýva aj právo Štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky ukladať pokuty, ústavný súd konštatuje, že takéto odôvodnenie porušenia sťažovateľkiných práv, ku ktorým malo dôjsť nesprávnou aplikáciou a výkladom právnych predpisov, nemožno akceptovať. Najvyšší súd pri rozhodovaní poukázal na právne predpisy, resp. jednotlivé ich ustanovenia, ktoré boli pre posúdenie veci sťažovateľky relevantné. Z uznesenia najvyššieho súdu jednoznačne vyplýva iba to, že Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky nemôže ukladať pokuty, pokiaľ rozhoduje ako orgán druhej inštancie vo veciach, v ktorých v prvej inštancii rozhoduje Regionálna veterinárna a potravinová správa Stará Ľubovňa, tak ako to bolo aj vo veci sťažovateľky. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že rozhodnutie sp. zn. 6Sžo/262/2015 z 27. septembra 2017 neexistuje, ústavný súd konštatuje, že je potrebné tejto námietke sťažovateľke prisvedčiť. Zároveň je však potrebné uviesť, že ide iba o chybu v písaní, keďže rozhodnutie, ktoré najvyšší súd citoval, má sp. zn. 7 Sžo 262/2015, pričom ide o rozsudok najvyššieho súdu vo veci obchodnej spoločnosti, na ktorý sťažovateľka sama v sťažnosti poukazuje, teda je jej zrejma existencia takéhoto rozhodnutia a tiež skutočnosť, že ide iba formálnu písársku chybu najvyššieho súdu. V tejto súvislosti zároveň ústavný súd zdôrazňuje, že rozsudok sp. zn. 7 Sžo 262/2015 z 27. septembra 2017, ktorého závery sťažovateľka spochybňuje a argumentovala nimi v konaní pred najvyšším súdom, bol predmetom preskúmania ústavným súdom na základe sťažnosti podanej obchodnou spoločnosťou, a to vrátane námietky porušenia zásady dvojinštančnosti konania. Sťažnosť bola uznesením 16 ústavného súdu č. k. II. ÚS 195/2018-23 z 12. apríla 2018 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom názorov všeobecných súdov. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).“

58. Kasačný súd v zmysle uvedeného uvádza, že prvostupňové konanie v uvedenej veci bolo vedené na vecne a miestne príslušnom orgáne, ktorým je Regionálna veterinárna a potravinová správa Stará Ľubovňa a o odvolaní rozhodol žalovaný ako druhostupňový orgán. Sťažovateľovi ako účastníkovi

konania bolo poskytnuté právo na odvolanie, ktoré využil a o odvolaní bolo rozhodnuté na druhom stupni. Na vykonanie úradných kontrol potravín boli Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky vytvorené inšpekčné skupiny, ktoré vykonávajú tieto kontroly a vykonávajú ich pod hlavičkou žalovaného. Jednotlivé inšpekčné skupiny sú zložené z inšpektorov žalovaného s celoslovenskou pôsobnosťou, inšpektorov príslušnej RVPS, v regióne ktorej sa kontrola vykonáva, prípadne aj iných inšpektorov RVPS na základe poverenia. Záznam o úradnej kontrole potravín sa postupuje na ďalšie konanie na vecne a miestne príslušnú RVPS, ktorá je v prvom stupni oprávnená rozhodnúť v tejto veci. Zásada dvojinštančnosti vyjadruje skutočnosť, že voči rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu sa možno odvolať, čo v danej veci splnené bolo a teda uvedená zásada porušená nebola.

59. Pokiaľ ide o návrh sťažovateľa, aby kasačný súd v uvedenej veci postupoval podľa § 22 ods. 1 písm. a) SSP, kasačný súd uvádza, že podľa § 22 ods. 1 SSP najvyšší správny súd koná a rozhoduje o kasačných sťažnostiach vo veľkom senáte zloženom z predsedu senátu a šiestich sudcov, ak

a) senát najvyššieho súdu dospel pri svojom rozhodovaní k právnomu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí najvyššieho súdu, a vec uznesením postúpil na rozhodnutie veľkému senátu,

b) senát najvyššieho súdu dospel pri svojom rozhodovaní opätovne k právnomu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru orgánu verejnej správy o tej istej právnej otázke, a vec uznesením postúpil na rozhodnutie veľkému senátu,

c) to navrhol generálny prokurátor podľa § 47 ods. 3 z dôvodu rozdielnej rozhodovacej činnosti správnych súdov alebo pretrvávajúcej odlišnosti rozhodovania správnych súdov a orgánov verejnej správy.

60. Podľa § 22 ods. 2 SSP predsedom veľkého senátu najvyššieho správneho súdu je predseda senátu určený rozvrhom práce. Členmi veľkého senátu sú sudcovia senátu najvyššieho správneho súdu, ktorý vec postúpil veľkému senátu podľa odseku 1, a traja sudcovia určení rozvrhom práce najvyššieho správneho súdu.

61. Podľa názoru kasačného súdu nie je možné konštatovať, že by sa najvyšší správny súd odchyľil od právneho názoru, vyjadrenom v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžo/262/2015 (sťažovateľom spomínaný rozsudok BILLA s.r.o.). Naopak neakceptoval právne názory sťažovateľa, vyjadrené v kasačnej sťažnosti, a stotožnil sa s názorom vyjadreným aj vo vzťahu k dvojinštančnosti konania, právomoci orgánov viesť kontrolu, právomoci orgánov rozhodovať v správnom konaní o uložení pokuty za iný správny delikt, s názormi vyjadrenými v rozsudku BILLA s.r.o. Neboli splnené, podľa názoru kasačného súdu, podmienky § 22 ods. 1 písm. a) SSP, na základe ktorých by vec mal rozhodnúť veľký senát. Navyiac najvyšší správny súd vo veci kasačnej sťažnosti dospel k rovnakému záveru a právnomu názoru, ako bol vyjadrený v skorších rozsudkoch najvyššieho súdu - nielen BILLA s.r.o., ale aj v rozsudkoch, v ktorých vystupoval žalobca v konaní proti Štátnej veterinárnej a potravinovej správe Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/44/2016 zo dňa 29.01.2018, sp. zn. 6Asan/1/2017 zo dňa 21.02.2018, sp. zn. 10Asan/2/2016 zo dňa 24.01.2018, sp. zn. 10Sžo/62/2016 zo dňa 23.08.2017, sp. zn. 7Sžo/49/2016 zo dňa 23.11.2017, sp. zn. 6Sžo/22/2016 zo dňa 24.01.2018, sp. zn. 6Sžo/10/2016 zo dňa 12.07.2017 a sp. zn. 3Sžo/41/2016 zo dňa 31.01.2018, kde, obdobne ako v konaní BILLA s.r.o., rozhodovali iné senáty Najvyššieho súdu SR vo veciach uloženia pokuty za iný správny delikt, ktoré uložila Štátna veterinárna a potravinová správa SR spoločnosti Kaufland Slovenská republika v.o.s., ako i v obdobnej veci sp. zn. 4Sžo/125/2015 zo dňa 03.05.2016 TESCO STORES SR a.s.

62. Vychádzajúc z uvedeného a vzhľadom na to, že vznesené kasačné námietky neboli spôsobilé na zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný, kasačnú sťažnosť v zmysle § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

63. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených

podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdnych spisov nenastali, preto súd účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

64. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.